

En
Bodfærdig Synderindes,
ved Navn
Dorothea Brynnelsdatter,
veemodige
Klage-Sang
over
Hendes Børne-Fødseler i Døls-
maal, og Drab paa trende af dem,
det hun har begaaet i ugift Stand,
hvorfore hun er tildømt at halshugges
med Øxe, Hovedet at sættes paa Stage,
men Kroppen at nedlægges i Jorden,
hvilket skal skee paa Røbergs-Hougen
sidst i Maji-Maaned 1777. med vi-
dere, som Viisen ommælder.

Forfattet under den Melodie:
O kiære Siæl! frygt aldrig meer, etc.

Tronhiem, trykt Aar 1777.

1.

Hvad nytter vel et dydigt Navn?
Naar Dyd ey har i Hiertet Havn
Hos den, som samme bærer?
Jeg og et ædelt navn jo bær;
Hvis Udtræk: en **Guds Gave** er;
Men Synd og Last disværre!
Mon i mit Hierte være.

2.

Ifra min Ungdoms spæde Aar,
Jeg Synd og Ondskab kun attraaer,
Som ulmet i mit Hierte.
Da jeg blev noget ældere,
Jeg valgte mig en Kiæreste,
Med ham Utugt bedriver,
Til Daarskab mig hengiver.

3.

Jeg under Navn af Kiærlighed,
Heel skammeligen foer afsted,
Da jeg besvangret bliver;
Min Kiæreste ey vide fik,
At jeg med noget Foster gik,
Jeg det i Fødslen dræber,
Og det at skiule stræber.

4.

Dog ikke nok med denne Synd,
Jeg sølet mig i Lasters Dynd
Paa nyt igien, disværre!
Jeg atter blev frugtsommelig,
Og jeg var saa ugudelig,
Jeg og det Foster dræber,
Af Veyen det henslæber.

5.

Men endnu blev det ikke nok,
Thi Lasterne i tusind Skok
Mit Hierte har indtaget.
Det trede Foster jeg ogsaa
Lod samme Uhæld overgaae,
Og ingen kunde mærke

Til mine Ondskabs Værke.

6.

Jeg alle Tre henhiemmede,
Saa ingen det fornemmede,
Udi en liden Kiste.
I nogle Klude blev de svøbt,
De saae vel Lys, men blev ey døbt;
De hastig kom af Dage,
Som jeg nu maae beklage.

7.

Jeg endnu udi ugift Stand
Mig fierde Gang besvangret fand,
Men dermed foer jeg ilde,
Jeg det nedgrov i Kirkegaard,
Og ingen det at vide faaer.
Mit Liv jeg saa fremdrager
I mange Aar og Dager,

8.

Jeg bar mig ad saa listelig,
Min Kiærest tænkte mindst om mig,
At jeg fiir' Børn har eyet. -
Nu lavet sig og Skiæbnen saa,
Vi skulle Ægteskab indgaae;
Paa en Gaard har vi tienet,
Til eet vi blev foreenet.

9.

Men da jeg kom i Ægtestand,
Og han nu blev min Ægtemand,
En Søn jeg ogsaa føder,
Som endnu lever, GUd skee Lov!

Nok! fire før blev Dødens Rov;
De tre ved mordisk Hænder,
Det fiende Lys ey kiænder.

10.

Vort Ægteskab fornøvelig
I mange Aar fremviiste sig,
Jeg tænkte ey paa Fare;
Tre Fostre laae i Kisten giemt,
Min Synd og Daarlighed var glemmt,
Dog vil GUD den ey glemme,
Det kan jeg nu fornemme.

11.

I Fior det engang hændte sig,
Da jeg til Kirken skynde mig,
At en nysgiærrig Qvinde,
Som den Tiid eene hiemme var,
At hun just Kisten aabnet har,
Og faaer da strax at finde,
Hvad Kisten havde inde.

12.

Hun hen til Øvrigheden gaaer,
Som strax, da den det vide faaer,
Sig hastigen indfinder.
Jeg laae den Tid alt i min Sæng,
Jeg syntes, at man var for stræng,
Da man min Kiste tager,
Og flux derudi rager.

13.

Her blev min' Synder aabenbar,
Mig nyttet intet mit Forsvar,

Min Kiste de borttager;
Jeg blev strax giort til Arrestant,
Og jeg mig ingen Udflugt fandt,
Jeg mig flux overgiver,
Og da ved Sandhed bliver.

14.

Den Tid min Mand ey hiemme var,
Han ud paa Havet været har,
Men kom hiem i det samme;
Da Fængsels Baand blev paa han lagt,
Vi begge blev til Byen bragt,
Endskiønt han var uskyldig,
Blev det ey agtet gyldig.

15.

Jeg reent min Synd bekiendede,
Min Mand jeg dog undskyldede:
Han aldrig havde videt
Det mindste af min Ondskabs Fund,
Det jeg til Dødens sidste Stund
Frivilligen erkiender. -
Med os man ogsaa sender

16.

Den Kiste, hvori Børnen' laae,
I Tronhiem mange samme saae;
Derefter den tilbage
Blev skikket til mit Hiemmestæd,
Hvorefter de da jordet blev,
Og Kirkegaard fik nyde. -
Nu maae jeg vist fortryde:

17.

At jeg var saa ugudelig,
Tre Sønner har saa ynkelig
Paa Morderviis omkommet:
Jeg udi deres Fødsels-Stund
Min Haand har lagt paa deres Mund,
Og skildte dem ved Livet,
Som GUD dem dog har givet.

18.

Ak vee mig! hvor skal jeg nu hen?
For mig tillukt er Himmelen,
Men Helvede staaer aabet
For mig med Jammer, Angst og Vee,
Med ævig Aands Fortærelse,
Og Afgrunds Svovel-Lue.
Ak! hvor maae jeg mig grue.

19.

Den Straf, som jeg her lide skal,
Kan intet lignes mod den Qval,
Jeg hisset burde lide
For alt mit mordisk Diævle-Spind,
Da jeg var her saa syndig blind,
Og dræber trende Poder,
O! en elændig Moder.

20.

Nu jeg for Øxen knæle maae,
Mit Hoved skal paa Stage staae
Til Varsels-Tegn for andre,
Dog Kroppen lægges ned i Jord,
Jeg for min Synd og trende Mord,
Ey mindre Straf kan vente,
Jeg større den fortiente.

21.

Men dette dog fornøyer mig:
Min Mand han blev erklæret frie
For Dødens Straf at lide.
Jeg med min Dom fornøyet er,
Til Døden jeg nu længes her,
Jeg haver Tilflugt fundet
I Jesu Saar og Vunder.

22.

Jeg har, som den forlaarne Søn,
Vendt om igien, med Graad og Bøn,
Til Naadens Fader hastet,
Min Synder, der var rød som Blod,
For Christi Død og Værdskyld god,
Aftøet er og tvættet
Og Naade-Pagt oprettet.

23.

Beskue nu, kiære Menneske!
Beviis i mig ynkværdigste
Og grove Synderinde,
Hvad Synd og Satan kan formaae,
Naar at de Rum i Hiertet faae,
Vi Synd til Synden lægger,
Og GUD til Hævn opægger.

24.

Beed nu for mig, o Christen Siæl!
GUD vil mig usle Syndens Træl,
I Døden naadig være.
Jeg beder om Forladelse
Hos dem, som jeg forargede

Med mine syndig Laster,
Som mig i Døden kaster.

25.

Farvel du og min kiære Mand!
For Graad jeg meer ey sige kand;
Farvel min Slægt og Venner!
Jeg veed af Eders Græmmelse,
For I paa mig seer Spot og Spee,
Og at jeg sligt har øvet,
Som Eder høyt bedrøvet.

26.

Men glem min Synd og Ondskab stoer,
Dog kom ihu det lille Noer,
Som jeg hos Eder haver!
Fød hannem op i HErrrens Frygt;
Mit Liv det blir nu hastig slykt;
GUD giv en salig Ende
Af dette Livs Elænde.

27.

Far alle vel i JEsu Navn!
O GUD! min eene Tilflugts Havn!
Min Siæl til dig annamme!
Hielp mig nu i min sidste Nød,
Og giv jeg ved en salig Død
Kan ud fra Verden træde,
Og ind til Himlens Glæde.